

højt. Ministeren nævnede som Grund til, at han ikke kunde tiltræde vort Underændringsforslag, at han ikke kunde overbyde sig selv. Hertil skal jeg kun sige, at det er heller ikke Ministeren, der her overbyder sig selv; thi det, der her foreligger, er ikke et Forslag, som er stillet af Ministeren, men et Forslag stillet af et større Mindretal i Finansudvalget. Det, vi mener med vort Underændringsforslag, er, at disse Folk skal have en yderligere Lønforhøjelse udover den, Ministeren vil give dem, og vi ønsker det navnlig, naar vi ser den i Forhold til den Lønforhøjelse, det øvrige Personale fik ved Lønningsloven af 1908. Men der er noget ved Ministerens Stilling til Underændringsforslaget, som jeg ikke forstaar, og som jeg ønsker noget større Klarhed over. Ministeren udtalte, at en Lønforbedring for disse Folk nok var paatrængende, men sagde om vort Underændringsforslag, at han dog ikke kunde overbyde sig selv. Men i denne Udtalelse af Ministeren ligger der jo egentlig noget som en Indrømmelse af, at det af ham foreslaaede er lovlig lidt. Jeg vil haabe, at han ogsaa selv mener det saaledes. Jeg vil derfor tillade mig at spørge Ministeren, om han bestemt vil afvise vort Underændringsforslag eller vil være med til mellem anden og tredje Behandling at tage Spørgsmaalet op til fornyet velvillig Overvejelse. Det vilde jeg gerne have ren Besked paa. Det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Ivar Berendsen) har jo rettet et noget lignende Spørgsmaal til Ministeren.

Med Hensyn til det Samraad, som er afholdt angaaende Persontrafikken paa Forstadslinierne, særlig ved Frederiksberg Station, siger Ministeren, at Statsbanerne mener, at det vil blive meget vanskeligt at etablere en saadan Trafik, et Tog fra Vanløse til Frederiksberg vil koste i aarlig Drift 24,000 Kr., og Ministeren var bange for, at den Sum ikke vilde komme ind. Han anførte som Begrundelse heraf, at der nu gaar en Omnibus, som kun giver en Indtægt af 16,000 Kr. om Aaret. Det forekommer mig, at en saadan Sammenligning kan man slet ikke drage, thi det følger af sig selv, at naar der blev en ordentlig Togforbindelse, vil der blive en langt større Trafik, end der nu er med Omnibusforbindelsen. Jeg skal endnu føje til, at Befolkningen paa Frederiksberg og Nørrebro har et virkeligt Krav paa at faa Togforbindelse derude. Jeg gør opmærksom paa, at da vi i sin Tid behandlede de københavnske Banegaardsforhold, blev der

af Udvalget ved tredje Behandling stillet et Forslag, der gik ud paa, at det ikke skulde være udelukket, at Persontrafik kunde føres over Frederiksberg og Nørrebro, i det hele taget ad Forstadslinier. Udvalget var den Gang enigt om, at det vilde være rigtigt og forsvarligt, at der i det mindste blev en begrænset Persontrafik derude, og den daværende Minister for offentlige Arbejder (Hage) udtalte, at han delte ganske den Betragtning, der fik Udtryk i det Ændringsforslag, Udvalget stillede, og hvorved det udtrykkeligt udtaltes, at Persontrafik paa Forstadslinier ikke skulde være udelukket. Man vil alt saa se, at det var en bestemt Forudsætning den Gang, at en saadan Persontrafik skulde kunne finde Sted. Jeg vil meget anmode den højtærede Minister om ikke at se for smaaligt paa Forholdene. Jeg er ganske paa det rene med, at denne Trafik nok skal svare sig, thi den vil selvfølgelig blive stor.

Wulff: Jeg skal af Hensyn til Tingets Tid afholde mig fra at gøre Bemærkninger om de andre her drøftede Emner, jeg kunde være fristet til at omtale, og holde mig til det ene, Spørgsmaalet om Jernbanearbejdernes Løn. Jeg hørte med Interesse paa den særdeles klare Fremstilling, Ministeren gav af de Forhandlinger, der har fundet Sted. Jeg skal ikke tvivle med den sidste ærede Taler om, hvorvidt det er rigtigt, at der foreligger en Overenskomst, eller ikke. Jeg tror, det staar nogenlunde klart for alle, at der foreligger en Overenskomst, sluttet mellem Repræsentanter for de paagældende Arbejdere og Generaldirektøren, vel at mærke. Vi ved ogsaa her, at Ministeren har erkendt og oplyst ganske aabent, at der i denne Overenskomst med Generaldirektøren er en Klausul, som strider mod, hvad Finanslovkommissionen har ønsket og Rigsdagen sluttet sig til i Fjor, nemlig at den Fribefordring, Jernbanearbejderne tidligere havde, igen skulde tilstaaes dem. Ministeren har bøjet sig for denne Passus i Overenskomsten, i alt Fald for saa vidt, som han er gaaet med til og har faaet Finansudvalgets Tilslutning til, at Fribefordringen, i alt Fald for Levnedsmidler, skulde gives de paagældende igen. Den Henstilling, som jeg nu et Par Gange har fremsat her i Tinget, gaar ikke — det vil jeg gerne betone overmaade stærkt — i Retning af et Overbud fra vor Side til de Betingelser, Jernbanearbejderne har opnaaet. Jeg har sagt det tydeligt nok,